

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 165/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., B., zastúpeného spoločnosťou M., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. O. M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 86/2010 z 20. septembra 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 50/2012 z 25. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2013 doručená sťažnosť Ing. J. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 86/2010 z 20. septembra 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 50/2012 z 25. septembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Dňa 04. 11. 2010 bola podaná prokurátorom okresnej prokuratúry obžaloba na Okresný súd Bratislava V pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005 a trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a), b) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., účinného do 31. 12. 2005.

Dňa 20. 09. 2011 som bol Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č. k.: 3 T 86/10 uznaný vinným z trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 3 Tr. zák. č. 146/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. v jednočinnom súdneho s trestným činnom poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a), b) Tr. zák. č. 140/1961 v znení zákona č. 227/2005 Z. z...

Proti vyššie uvedenému Rozsudku prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote podal odvolanie.

Dňa 15. 05. 2012 vydal Krajský súd Uznesenie, ktorým vyššie uvedené odvolanie zamietol. Proti tomuto uzneseniu som prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote podal dovolanie...

Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 09. 2012 bolo moje dovolanie odmietnuté...

Postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 50/2012, Krajského súdu, sp. zn.: 3 To 157/2011 a Okresného súdu sp. zn.: 3 T 86/10 bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Čo sa týka kvalifikácie činu ako trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005 Najvyšší súd vo svojom uznesení konštatuje:...

„Výške škody spôsobenej spoločnosti S. ako jej majetkového úbytku zodpovedá práve rozdiel medzi predajnou cenou a aktuálnou všeobecnou hodnotou pri uvedených troch položkách, a nie súčet predajných cien všetkých piatich vo výroku o vine uvedených vecí, ako to činí napadnutý rozsudok.“

„Súčet rozdielov všeobecných hodnôt (na strane jednej) a predajných cien (na strane druhej) v dotknutých prípadoch činí 3 723 422, 29 Sk, oproti škode 7 343 528,71 Sk, konštatovanej napadnutým rozsudkom. Touto (naposledy uvedenou) hodnotou výšky škody nie je dovolací súd viazaný, keďže z popisu skutku vo výroku rozsudku vyplývajúce údaje o výške škody si odporujú.“

„Škoda v oboch (rôznych) vyššie uvedených hodnotách je však v zmysle § 255 ods. 3, § 89 ods. 13 Tr. Zák..., tiež značnou škodou. Právna kvalifikácia skutku ako trestného činu podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006 by sa teda nezmenila.“...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudok Okresného súdu je právne nejednotný a nezrozumiteľný. Najvyšší súd SR, svojim uznesením konštatoval, že súd nesprávne kvalifikoval skutok vo vzťahu k výške spôsobenej škody. Skutočnosť, že výška škody predstavuje v oboch prípadoch škodu značnú, nie je dostačujúcim zdôvodnením. Napadnutý rozsudok si teda odporuje, čím spôsobuje jeho nezrozumiteľnosť a právnu neistotu...

Je potrebné poukázať na fakt, že poškodení si zvolili na riešenie problémov cestu trestnoprávneho konania, čo orgány činné v trestnom konaní a nakoniec aj súdy akceptovali. Pritom z rozhodnutí je zrejmé, že všetky vzťahy medzi veriteľmi spoločnosti S., spoločníkmi a spoločnosťou S. a spoločníkmi navzájom mali byť výsostne riešené podľa Obchodného zákonníka o čom svedčí aj tá skutočnosť, že v civilnoprávnej rovine prebiehalo a prebieha niekoľko súdnych konaní o ktorých vedomosť súdy mali, nakoľko všetky podklady k tomuto boli do trestného spisu doložené. Rozhodnutie Okresného súdu a naň nadväzujúce rozhodnutia vyplývali a vyplývajú zo zlého ustálenia skutkového stavu ale najmä z nesprávnej aplikácie obchodného zákonníka ale najmä z jeho nesprávneho výkladu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 2 Tdo 50/2012, Krajského súdu, sp. zn.: 3 To 157/2011 a Okresného súdu sp. zn.: 3 T 86/10, boli porušené základné práva Ing. J. S., B. garantované čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 09. 2012 pod sp. zn.: 2 Tdo 50/2012, Uznesenie Krajského súdu z 15. 05. 2012, sp. zn. 3 To 157/2011 a Rozsudok Okresného súdu z 20. 09. 2011, sp. zn. 3 T 86/10 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. O. M. z Advokátskej kancelárie M., s. r. o. B., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K námietkam sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 86/2010 z 20. septembra 2011

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozhodnutia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

K námietkam sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre nesplnenie dovolacích dôvodov zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 222/2012).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dôvodov dovolania (§ 371 Trestného poriadku).

Preskúmaním sťažnosti a príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012 bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 86/2010 z 20. septembra 2011. Uvedeným rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania

trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) ods. 4 písm. a) a b) Trestného zákona. Sťažovateľ bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s tým, že výkon tohto trestu mu bol podmiennečne odložený, a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 2 rokov. Sťažovateľovi bol zároveň uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu v obchodnej spoločnosti na dobu 5 (piatich) rokov a súčasne bola mu uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012 tak, že ho zamietol.

V namietanom uznesení krajský súd konštatoval, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy a vo svojom rozsudku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Podľa názoru krajského súdu sa okresný súd vysporiadal aj s obhajobou sťažovateľa. Odvolací súd súčasne dodal:

«... - k námietke, že súd prvého stupňa konštatoval, že obžalovaný konal v rozpore so Spoločenskou zmluvou o založení spoločnosti S. krajský súd zhodne ako okresný súd dáva do pozornosti samotný text Spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti S., hlava IV čl. 1 písmeno B, čl. 3 ods. 5 ako aj ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, kde sa uvádza „konateľ je povinný konať vo všetkých záležitostiach so starostlivosťou riadneho obchodníka“ a trestného činu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 sa dopustí kto inému spôsobí škodu nie nepatrnú tým, že poruší zákonom alebo na základe zákona ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok... teda z uvedeného vyplýva, že podstatou toho trestného činu je konanie - porušenie povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, ktorú povinnosť majú osoby poverené spravovaním takéhoto majetku, pričom táto povinnosť im môže vyplývať zo zákona, alebo zo

zmluvy, ktorým konaním vzniká škoda t. j. akékoľvek zmenšenie hodnoty opatrovaného alebo spravovaného majetku.

Samotné porušenie povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok spočíva v tom, že páchatel' koná v rozpore so všeobecným alebo konkrétnym vymedzením obsahu takejto povinnosti.

V kontexte s uvedeným potom aj krajský súd zastáva názor zhodne ako súd prvého stupňa, že obžalovaný nepostupoval v súlade s povinnosťou určenou mu v Spoločenskej zmluve o založení spoločnosti S., keď previedol (predal) takmer celý hnutel'ný i nehnuteľný majetok spoločnosti na firmy svojich synov za rovnaké ceny ako bol pomer jeho vkladov. V ďalšom sa krajský súd stotožňuje s odôvodnením prvostupňového súdu uvedeným na str. 65-67 napadnutého rozsudku, skutočnosť, že spoločnosť S. je dodnes funkčná, nič nemení na názore odvolacieho súdu prezentovaného vyššie...»

Odvolací súd sa súčasne vyjadril aj k ďalším námietkam sťažovateľa, keď poukázal na to, akým spôsobom došlo k odstráneniu nedostatkov vo vypracovanom znaleckom posudku; keď sa vyjadril k relevancii argumentu o ďalšom fungovaní obchodnej spoločnosti vo vzťahu k trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa; keď poukázal na to, akým spôsobom došlo k spochybneniu sťažovateľových tvrdení o neposkytnutí pôžičky obchodnej spoločnosti zo strany tretej osoby, a keď vysvetlil, z akého dôvodu konanie sťažovateľa naplnilo skutkovú podstatu aj ďalšieho trestného činu, a teda trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 Trestného zákona. Krajský súd „potvrdil“ aj správnosť výrokov okresného súdu vo vzťahu k výroku o treste a výroku o náhrade škody spôsobenej trestným činom.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v petite sťažnosti síce namietal aj uznesenie krajského súdu z hľadiska namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak v odôvodnení sťažnosti neuviedol žiadny konkrétny argument, z perspektívy ktorého by ústavný súd preskúmal ústavnú konformnosť namietaného rozsudku. Jediný argument, ktorý vyplýva z odôvodnenia sťažnosti a ktorý sa nepriamo dotýka aj uznesenia krajského súdu, sťažovateľ formuloval takto: „Rozhodnutie Okresného súdu a naň nadväzujúce rozhodnutia vyplývali a vyplývajú zo zlého ustálenia skutkového

stavu ale najmä z nesprávnej aplikácie obchodného zákonníka ale najmä z jeho nesprávneho výkladu.“

Aj napriek tomu, že predmetná námietka sťažovateľa vyznieva veľmi všeobecne, ústavný súd odhliadnuc od prílišného formalizmu preskúmal uznesenie krajského súdu z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu a dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo zdôvodnil. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd výrazným spôsobom vysporiadal aj s obhajobou sťažovateľa, pričom sťažovateľovi zdôvodnil všetky svoje úvahy, ktoré viedli k vysloveným záverom o tom, že sťažovateľ sa dopustil konkrétneho protiprávneho konania, za ktoré mu bola uložená sankcia v medziach zákona. Ústavný súd tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu prima facie nevykazuje znaky svojvôle alebo nedostatočnej odôvodnenosti, pretože prezentované zistenia skutkovej a právnej povahy nevyvolávajú potrebu nahradiť jeho postupy či hodnotenia.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietkam sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 50/2012 z 25. septembra 2012

Namietaným uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 157/2011 z 15. mája 2012, pretože dospel k záveru, že nebol splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Preskúmaním obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že pokiaľ ide o námietky sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, sťažovateľ v tomto smere najvyššiemu súdu vytýkal, že aj keď identifikoval nesprávne určenie výšky škody vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, postup a rozhodnutia súdov nižších stupňov de facto odobril. Podľa názoru sťažovateľa takéto odôvodnenie najvyššieho súdu nemožno považovať za dostačujúce. Sťažovateľ bol zároveň presvedčený, že jeho konanie nemalo charakter

protiprávneho konania s trestnoprávnymi následkami, ale malo rýdzo obchodnoprávnu povahu.

V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd dospel k týmto právnym záverom:

«Výške škody spôsobenej spoločnosti S. ako jej majetkového úbytku zodpovedá práve rozdiel medzi predajnou cenou a aktuálnou všeobecnou hodnotou pri uvedených troch položkách, a nie súčet predajných cien všetkých piatich vo výroku o vine uvedených vecí, ako to činí napadnutý rozsudok. Ide o ich podhodnotenie pri predaji, a to v situácii, že pohľadávka na 4 605 474 Sk, ktorú obvinený previedol na svojho syna Š. S. za 1 Sk bola splatná do 31. decembra 2005, teda k omeškaniu dlžníka S. s. r. o. by došlo až po tomto dátume...

Súčet rozdielov všeobecných hodnôt (na strane jednej) a predajných cien (na strane druhej) v dotknutých prípadoch činí 3 723 422,29 Sk, oproti škode 7 343 528,71 Sk, konštatovanej napadnutým rozsudkom. Touto (naposledy uvedenou) hodnotou výšky škody nie je dovolací súd viazaný, keďže z popisu skutku vo výroku rozsudku vyplývajúce údaje o výške škody si odporujú...

Správnosť zisteného skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou nemožno konštatovať, ak si okolnosti uvedené v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku navzájom odporujú. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je v takom prípade splnený, ak niektorá z odporujúcich si okolností odôvodňuje použitie inej než preskúmanavej právnej kvalifikácie skutku. Dovolací súd však nerozhodne podľa § 386 Tr. por. ak dovolanie bolo podané v prospech obvineného a dôvod dovolania by bol v jeho neprospech (§ 385 ods. 2 Tr. por.).

Škoda v oboch (rôznych) vyššie uvedených hodnotách je však v zmysle § 255 ods. 3, § 89 ods. 13 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006, a to v jeho naposledy účinnom znení (§ 16 ods. 1 tohto zákona), ktoré je potrebné brať do úvahy (Trestný zákon v znení účinnom od 1. januára 2006 nie je v zmysle jeho § 2 ods. 1 pre páchatel'a výhodnejší) tiež značnou škodou (od 690 000 Sk, pričom v dotknutom ustanovení osobitnej časti Trestný zákon nepočíta so škodou veľkého rozsahu). Právna kvalifikácia skutku ako trestného činu podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006 by sa teda nezmenila...

Čo sa týka kvalifikácie činu ako trestného činu poškodzovania veriteľa, zo sumy, ktorá by sa získala navyiac, a to nepodhodnoteným odpredajom majetku (samotných nehnuteľností v roku 2004), ako je táto suma špecifikovaná vyššie, by bolo možné okrem uhradených pohľadávok uspokojiť aj celú pohľadávku Ing. Š. vo výške 1 035 874,40 - Sk, uvedenú vo výroku rozsudku. Výška tejto pohľadávky predstavuje značnú škodu v zmysle § 256 ods. 4 písm. b), § 89 ods. 13 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006.

Súbežná právna kvalifikácia podľa § 256 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. by sa teda nezmenila ani pri upresnenom znížení hodnoty protiprávneho odčerpania majetku spoločnosti S. konaním obžalovaného, zároveň kvalifikovaným aj ako druhý z jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov...

Iná je situácia vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej (popri značnej škode spolupodmieňujúcej) použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 256 ods. 4 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006.

„Porucha v podnikaní iného“ je tu poruchou v podnikaní iného subjektu, než je osoba, ktorá zmarenie uspokojenia veriteľa vyvolala...

V konkrétnych súvislostiach teda môže ísť len o poruchu v podnikaní veriteľa, spôsobenú zmarením jeho uspokojenia. Z popisu skutku však nevyplýva, že by veriteľ (spoločníčka Ing. Š. alebo singulárny právny nástupca vo vzťahu k predmetnej pohľadávke JUDr. G.), vôbec boli podnikateľmi (podnikateľom je spoločnosť s ručením obmedzeným, nie jej spoločník), ani okolnosť, že by v akejkoľvek činnosti veriteľa bola spôsobená vážna porucha (a aká).

Uvedený zákonný znak teda nezodpovedá správnej právnej kvalifikácii zisteného skutku. Jeho vypustením by sa však právna kvalifikácia v jej základe, ani trestná sadzba nezmenila, išlo by o kvalifikáciu podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. v príslušnom znení.

V nadväznosti na naposledy uvedené, v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por., keďže zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemožno použiť...»

Vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to nielen jeho petitom, ale aj argumentačnou

rovinou, ústavný súd preskúmal uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru majú na pamäti povahu námietok, ktoré sťažovateľ nastolil (charakter konania, ktoré nepovažoval za konanie s trestnoprávnymi následkami, a právna kvalifikácia skutku).

Ústavný súd pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzoval iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Jeho úlohou pritom nebolo „vylepšiť“ odôvodnenie namietaného uznesenia, prípadne zostaviť zoznam eventualityných pochybení súdov nižších stupňov, ak tieto, a to s poukazom na závery najvyššieho súdu, nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla viesť k výsledku znamenajúcemu vyslovenie namietaného porušenia označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v adekvátnej miere vyjadril k argumentom sťažovateľa subsumovaným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V súvislosti s kvalifikáciou trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a 3 Trestného zákona najvyšší súd veľmi zreteľne rozviedol svoje právne úvahy (okrem iného) o tom, akým spôsobom mala byť určená výška škody. K tejto problematike dodal, že ani pri upresnení výšky škody (značnej) nedošlo k zmene právnej kvalifikácie skutku. Ďalšou prezentáciou svojich myšlienkových pochodov najvyšší súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 Trestného zákona, tento mal byť kvalifikovaný vypustením písmena a) odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia, a teda správne mal byť kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 256 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Právna kvalifikácia skutku ani trestná sadzba by sa tým však nezmenila. Naznačený postup najvyššieho súdu, v rámci ktorého posúdil právnu kvalifikáciu skutku, svedčí o jednoznačnom závere, že aj naplneniu objektívnej stránky označených trestných činov venoval najvyšší súd pozornosť, ktorá nebola len formálna. Vzhľadom na to, že táto skutočnosť (nesprávna právna kvalifikácia skutku) by zásadne neovplyvnila postavenie sťažovateľa, najvyšší súd opierajúc sa o § 371 ods. 5 Trestného poriadku konštatoval, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno použiť. Okrem toho dovolací súd v namietanom uznesení

rešpektoval zákaz reformatio in peius (§ 385 ods. 2 Trestného poriadku), keď nehodnotil objektívnu (časovú) súvislosť medzi jednotlivými skutkami pokračovacieho trestného činu.

Ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenie najvyššieho súdu obsahuje dostatok právnych argumentov vo väzbe na jeho výrok, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem, nie je v rozpore s platnou právnou úpravou, a teda nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti.

Preskúmaním uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 50/2012 z 25. septembra 2012 ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že najvyšší súd svojím rozhodnutím, ktoré je vzhľadom na už uvedené potrebné považovať za ústavne konformné, nenaplnil očakávania sťažovateľa, nemožno zamieňať s nutnosťou vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť aj v tejto časti je potrebné vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ktoré vyplynuli zo sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2013